

Некролог — це для тих,
Хто помирав у постелі.
А для тих, хто із газових камер,
Із хурделиць за Полярним колом,
Із ровів придорожніх,
Де очі пил виїдає,
Із підвалів,
Де черепи розтроснені,
Наче банки консервні,
Із кабінетів слідчих,
Де глушилися крики й лемент
Катованих,
Стогони їхні, —
Для тих, котрі задихалися
В смороді тюремних параш,
У котрих в розпечених вагонах
Язик прилипав до піднебіння,
Котрих везли у невідомому напрямі
Далеко за Франкфурт,
Далеко за Тулу, —

Для тих, кому доводилося
Самим собі копати могилу,
Кому зв'язували руки,
Кого ставили на коліна біля ями,
Кого вивозили на баржах
І топили серед Білого моря,
Після кого нічого не залишилося,
Навіть імені,
Нічого, —
Для них не пишуть некрологів,
Їм залишається лише удовина пам'ять,
Слізна молитва матерів
І роз'ятрена душевна рана
Сина чи доньки,
Що не заживає роками.

Із ночі в ніч долинає відлуння
Кривавого лихоліття.

Крики й лемент,
Біль і стогін.

Злочин безмірний,
Злочин безкарний.

Стань же їм, земле,
Притулком останнім.

Вічна їм пам'ять,
Світла їм пам'ять!
